

¿Por ventura, no sabe él, mejor que nadie, lo que cuesta el trabajo y el sufrimiento? Vive en medio del pueblo, y el sacerdote es hijo del pueblo como vosotros, no hay calamidad pública que no le hiera á él mas que á todos.

Muy á menudo el sacerdote es hijo del labrador, del jornalero ó del artesano, lo mismo que vosotros; nace en la choza ó en la buhardilla. Conocéis á su padre, á su madre y á sus hermanos; es de los vuestros, y deberíais estar orgullosos de su saber, de sus virtudes y de sus sacrificios, porque con esto, enaltece vuestra clase.

De vuestro Párroco, sobre todo, amigos míos, es menester que os lo diga, ¿qué es lo que á veces nos harían creer? Por mas que le conozcais y le veáis, creéis de él las cosas mas increíbles, no le respetáis, y desconfiais hasta del bien que hace..... Algunas veces llegais á ser con él injustos, tratándole sin piedad y sin humanidad. ¡Ah! pobre hombre! mucha provision de paciencia y caridad le es necesaria, porque no le falta á cada momento ocasiones de emplearlas.

Entregar la fortuna y el reposo, es ya mucho para el tiempo que corremos. Todo el mundo aprecia en gran manera lo que posee, y á nadie gusta incomodarse, ni aun por sus amigos. ¿Que será hacerlo á todas horas por el primero que se presente? No hay duda, es una cosa admirable. Pues bien. Hay todavía algo mas difícil, y es exponerse hasta á dar la vida. Esto lo

hará cualquier sacerdote por obligacion y con buena voluntad, y esto á cada instante, de noche y de dia. Cuando se presenta ocasion, ninguno retrocede; muy al contrario, hay á veces rivalidad y competencia en disputarse el punto mas arriesgado. Recordad las últimas epidemias.

Hace algunos años se encontraba al frente de una parroquia un excelente Cura; cumplia todos sus deberes del mejor modo posible, pero esto no impedia que sus feligreses le criticasen de lo lindo. A uno le parecia que era demasiado severo; á otro, que hacia los sermones demasiado largos; á éste que hacia pocas limosnas, al de mas allá, que se metia en asuntos que no le pertenecian; otro se quejaba porque no habia admitido aún á sus hijos á la primera comunión: era cuento de nunca acabar. No faltó tambien quien dijo que el Cura hacia cara de valer muy poca cosa, considerándole como un imbécil ó de menguados alcances.

De pronto comienza el pueblo á verse invadido por el tífus: todos los primeros casos fueron mortales; era asunto de pocos dias. Los médicos declararon que la enfermedad era contagiosa, y que corria peligro de cogerla todo el que tocase los enfermos, ó respirase el aire de sus aposentos..... Sin embargo, el Cura acudia á todas partes, visitaba, consolaba, confesaba, administraba los demas sacramentos, y aun mas, con sus propias manos enteraba los cadáveres.

(Continuará)

COLECCION

DE

Documentos Eclesiásticos.

Responsable.--N. Parga.

Imp. de N. Parga.

TOM. I.

Guadalajara, Octubre 8 de 1876.

NUM. 15.

SECCION I.

Disposiciones generales de la Iglesia.

**Benedictus Episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.**

Apostolica Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, et promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiae permittatur: unde in sensus a mente, et voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticae Disciplinae detrimentum, et ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro eo, quam Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiae Legum custodia, et flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad aeternae beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas indies magis magisque constabillire fatigamus; nullam praetermitten-

tes occasionem intemeratae disciplinae observantiam Catholicis omnibus praescribendi et commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, et tutam ipsorum formam usumque praefinire, juxta nostram et Praedecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem et voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

§. 1. Sane hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christifidelibus, per universalis Jubilaei Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellant *Cruciatae*, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum coetibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessiones audiendas, qui eos a culpis, criminibus, et censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosius in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravius in iisdem agitur negotium, Sa-

a XIII., decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

§ 5. Quia vero iidem Praedecessores Nostri Innocentius XII., et XIII., in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatæ concessum tantummodo nominatim expresserunt, et ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius atque distinctius declaratum fuerit, quænam Privilegia, seu Indulta sub præfatas regulas cadent, et cadere debeant idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis indultorum interpretatione et usu, subesse facile posset. Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat supereminare, atque ut fidelium conscientiae securius dirigantur; non modo relata superius Praedecessorum Nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, et innovamus, verum etiam eadem auctoritate, et simili motu, scientia, et potestatis plenitudine statuimus, et declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, et usum Indulti Bullæ Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, et obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, et usum Indulti prædicti Bullæ Cru-

ciatæ, a præfatis Praedecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones et sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus, sive alicui Regioni, aut Loco, Universitati, aut Coetui particulari Sodalium, seu Canfratrum, quancumque, et ubicumque concessa vel concedenda.

§ 6. Insuper decernimus, et declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sentiendum esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus et singulis personis, quæ sub eorundem Indultorum concessione comprehensæ reperiuntur, vel quas in posterum comprehendere contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Saecularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Saeculari, sive a Regulari Poenitente ad audiendas eorum respective Confessiones electus, nullatenus, hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Dioeceseo et Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus et deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis quam uterque Innocentius Praedecessores prædicti declararunt non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælati obtenta foret, minime suffragante. Æquum est etiam, et rationi con-

sentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficiogaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessari per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Praedecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis inhaerentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus et singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concessu utentibus, accipiendam, et servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Saeculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis et Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, et Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, et expressa mentio quommodocumque faciendæ foret. Ideoque Confessiones, et absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, et respective auditas seu impertitas, irritas foret, et invalidas declaramus; et contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanatæ, toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam

ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per præsentem clarius exposuimus, penitus adversantem.

§. 7. Postremo illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui aut pronunciari super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendere, et quænam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, et perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet, plurimum Praedecessorum Nostrorum declarationibus, eandem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentiendum, eorundem Praedecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, et contrariam quamcumque opinionem uti falsam, et perniciosam, interdicimus, et reprobamus.

§. 8. Decernentes præsentem nostras Literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentiae vel dignitatis existant, sive alias specifica, et individua mentione, et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, et auditi, neque causæ propter quas eadem præsentem emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter,

aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, et privilegiata causa, colore, praetextu, et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, et substantiali defectu notari, impugnari infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, et de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus fortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore, quodcumque, spectabit inviolabiliter, et inconcusse observari.

§. 9. Sicque, et non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, et Apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, ac potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi, et interpretandi facultate, iudicari, et definiri debere, ac irritum et inane, si

secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contingerit attentari.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, et Cancellariae Apostolicae Regula *de jure quaesito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, et Sinodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, et indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis; Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, institutis, etiam Societatis Jesu, et S. Joannis Hierosolimyitani, aliisve quibuslibet specifica, et individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam clausulis et decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili et de Apostolicae potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet, in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, et individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas causas, et occasiones praesentibus pro plene, et sufficien-

ter expressis, et exactissime servatis et specificatis respective aventes, illis alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime, et amplissime motu pari derogamus, et derogatum esse volumus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Volumus insuper, et eadem auctoritate praedictae mandamus, ut eadem praesentes, et in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano et Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citatorio, et in Acie Campi Florae, per aliquem ex cursoribus Nostris, ut moris est publicari, et affigi: sicque publicatas, et affixas, omnes et singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, et arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, et notificatae fuissent.

§. 12. Utque earundem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confir-

mationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentari praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et Beatorum Petri et Pauli Apostolorum, ejus se noverit incursum.

Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, Nonis Augusti. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

*Registrata in Secretaria Brevium
Public. die XI. ejusdem Mensis et
Anni.*

SECCION II.

Disciplina particular de la Diócesis.

A los Sres. Curas de este Arzobispado.

Se les recomienda de parte de la S. Mitra se sirvan informarle, los que aún no lo hubieren verificado, lo que se ha hecho en sus respectivas parroquias, como resultado de la circular expedida á 19 de Julio último, relativa á la Asociacion para el culto per-

cramenti nimirum Poenitentiae, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessarii, valida ac legitima administratio, ejusdemque respective susceptio.

§. 2. Et quidem sel. record. Praedecessor Noster Innocentius Papa XII, ex delatis ad se nonnullorum Episcoporum Regni Portugalliae tunc temporis existentium, et aliorum timoratae conscientiae Virorum, querelis, intelligens opinionem quandam revixisse, coeteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., et Clementis X. Romanorum Pontificum Praedecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum S. R. E. Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis et consultationibus Episcoporum, et Regularium praepositorum, Decreta, dudum damnata, ac reprobata; qua opinione freti plerique illarum partium Fideles, Privilegia, et Indulta circa praedictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa et elargita in Literis Apostolicis pro Cruciatâ Sancta emanatis, quas Bullam Cruciatâ vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla hujusmodi Christifidelibus attributa, confitendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, et recipiendi ab eo absolutionem, ut praefertur, a quibusvis peccatis atque censuris in praedicta Bulla non exceptis, locum haberet, et habere censeretur, etiamsi Ordinarius praefatus non esset Ordinarius illius loci, in

quo Confessiones praedictas excipi contingeret; Hujusmodi opinionem, in Congregationibus S. R. E. Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum et Regularium consultationibus praepositi erant, quam aliorum adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinata, iterum censuit proscribendam atque damnandam, sicuti reipsa proseripsit, et damnavit, per Apostolicas in forma Brevis Litteras incipien. *Cum sicut*, die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi, Pontificatus sui anno nono editas; decernens et declarans, praedictam Bullam Cruciatâ, quoad approbationem Confessariorum, nihil novi juris induxisse, nullumque privilegium continere contra formam Concilii Tridentini, et praedictarum Constitutionum Apostoli carum; adeout Confessarii tam Saeculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictae Bullae Cruciatâ, a Poenitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, et Episcopi Dioecesanii loci, in quo ipsi Poenitentes degunt, et Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, et Dioecesium obtentam, etiamsi Poenitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent: Subindeque statuit Confessiones aliter in pos-

terum fetas et respective auditas, nullas, irritas, et invalidas fore, et Sacerdotibus, qui illas audire praesumpserint, suspensionis poenam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tanquam falsam, temerariam, scandalosam, et in praxi perniciosam damnavit, et reprobavit; eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit, sub paena excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendae; prout latius in supradictis Literis continetur.

§ 3. Has Litteras Innocentii Praedecessoris praedicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, et innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura complexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus personarum non posse Sacramentum Poenitentiae administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis praescriptum; quocumque privilegio, etiam in vim Bullae, quae appellatur Cruciatâ Sanctae, competente nullatenus suffragante: Necnon sacerdotibus prae-

dictis tam Saecularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi praedictae Bullae Cruciatâ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati aliâs fuerint. ab Episcopo qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendae sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperitur, sed necessariam omnino esse illis, qui actualiter, et pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Dioecesi exerceat, approbationem; hanc tamen sufficere etiam tacitam, eamque tandiu, durare quamdiu praecedens licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore praefinito elapso, expiraverit.

§ 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. praefatas Innocentii XIII. Literas suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In supremo militantis Ecclesiae Solio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vigesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, et per omnia perpetuo approbasset, confirmasset atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quae de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam